

***stīrāṇa** Runic: ᚱᚦᚱᚱᚦᚦᚦᚦ Pronunciation: /'sti:.rɑ:.nã/

verb · Weak class 3

Meanings

1. to be stiff
2. to stare

Etymology

From *stīraz ('stiff, motionless') + *-āṇa.

Conjugation

Present active

Person	Indicative	Subjunctive	Imperative
1st singular	stīrō	—	—
2nd singular	stīraisi	—	stīrai
3rd singular	stīraiþi	—	stīrāþau
1st dual	stīrōs	—	—
2nd dual	stīrāþiz	—	stīrāþiz
1st plural	stīrāmaz	—	—
2nd plural	stīraiþ	—	stīraiþ
3rd plural	stīrānþi	—	stīrānþau

Present passive

Person	Indicative	Subjunctive
1st singular	–	–
2nd singular	stīrāsai	–
3rd singular	stīrāpai	–
1st dual	–	–
2nd dual	–	–
1st plural	stīrānpai	–
2nd plural	stīrānpai	–
3rd plural	stīrānpai	–

Past

Person	Indicative	Subjunctive
1st singular	stīradō	stīradēdī
2nd singular	stīradēz	stīradēdīz
3rd singular	stīradē	stīradēdī
1st dual	stīradēdū	stīradēdīw
2nd dual	stīradēdudiz	stīradēdīdiz
1st plural	stīradēdum	stīradēdīm
2nd plural	stīradēdud	stīradēdīd
3rd plural	stīradēdun	stīradēdīn

Non-finite Forms

Infinitive	Present Participle	Past Participle
stīrānā	stīrānz	stīradaz

Descendants

***stīrēn** (Proto-West Germanic)
| ***stīrēn** (Old High German)
| | ***stīren** (Middle High German)
| | | **stieren** (German)

***stīrēn** (Proto-West Germanic)
| ***stīrōn** (Old Saxon)
| | **stīren** (Middle Low German)

stira (Old Norse)
| **stirre** (Danish)
| **stira** (Icelandic)
| **stirre** (Norwegian Bokmål)
| **stira** (Norwegian Nynorsk)
| **stirra** (Swedish)

[View on Wiktionary](#)